

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 lipca 2022 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonej I. S. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, jaki miał miejsce w dniu 3 sierpnia 2021 r., ponieważ Komisja Lekarska ZUS ustaliła 0% uszczerbku na zdrowiu.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła ubezpieczona I. S. podnosząc, że uszczerbek został oceniony niewłaściwie, a wywołał u niej istotne dysfunkcje prawej ręki, powodujące ból i ograniczenia w jej pracy fizycznej.

W odpowiedzi na odwołanie organ wniósł o jego oddalenie powołując się, na wydane w ramach kontroli orzeczenia lekarza orzecznika ZUS – orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS oraz Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS stwierdzające u ubezpieczonej 0% uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

I. S. jest zatrudniona w K. Polska, w sklepie w Ś., na stanowisku kasjera – sprzedawcy. W dniu 3 sierpnia 2021 r. doznała wypadku przy pracy, kiedy potknęła się o stojący na podłodze koszyk zakupowy, straciła równowagę i upadła do przodu na prawą rękę. Od razu poczuła silny ból ręki i prawego barku.

Niesporne, nadto: protokół powypadkowy – k. 2-5 akt wypadkowych ZUS,

W wyniku wypadku przy pracy z dnia 3 sierpnia 2021 I. S. doznała zwichnięcia prawego stawu barkowego z częściowym uszkodzeniem ścięgna mięśnia nadgrzebieniowego. Długotrwałym następstwem jest ograniczenie ruchomości w stawie barkowym prawym – ruchy zgięcia i odwodzenia powyżej 120°.

Następstwo to powoduje 2% długotrwały uszczerbek na zdrowiu – poniżej 5% ze względu na dyskretny charakter ograniczenia zgięcia, przy prawidłowych pozostałych ruchach i braku zaniku mięśni.

Dowód: opinia biegłych sądowych z zakresu ortopedii i neurologii – k. 18-19, opinia uzupełniająca – 35, dokumentacja medyczna – k. 17 oraz w aktach ZUS.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się uzasadnione.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn.: Dz. U. z 2019 r. poz. 1205), ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Stały uszczerbek na zdrowiu stanowi takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nie rokujące poprawy, natomiast uszczerbek długotrwały naruszenie czynności organizmu powodujące upośledzenie jego czynności na okres przekraczający sześć miesięcy, mogące jednak ulec poprawie (art. 11 ust. 2 i 3 ustawy). Za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą: 1. podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych, 2. podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia, 3. w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy (art. 3 ust. 1 ustawy).

W rozpoznawanej sprawie poza sporem był fakt, iż zdarzenie, jakie miało miejsce w dniu 3 sierpnia 2021 r. miało charakter wypadku przy pracy, toteż nie było potrzeby w niniejszym postępowaniu szczegółowego analizowania, przy wykonywaniu czynności jakiego rodzaju ubezpieczona doznała w tym dniu obrażeń.

Stan faktyczny został przez Sąd odtworzony na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w szczególności aktach wypadkowych organu rentowego oraz złożonej do akt i zgromadzonej w osobnych aktach ZUS dokumentacji medycznej. Sąd uznał dowody z dokumentów za miarodajne i wystarczające do poczynienia ustaleń w sprawie, albowiem ich autentyczność i rzetelność sporządzenia nie była kwestionowana przez żadną ze stron, nie wzbudziła również zastrzeżeń Sądu.

Sporna w sprawie była natomiast okoliczność, czy i w jakiej wysokości ubezpieczona doznała uszczerbku na zdrowiu na skutek wypadku przy pracy z dnia 3 sierpnia 2021 r. Ubezpieczona kwestionowała bowiem orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, jakie legło u podstaw wydania zaskarżonej decyzji, a w którym Komisja określiła doznany przez nią uszczerbek na 0%.

Orzekanie o uszczerbku na zdrowiu następuje w oparciu o przepisy odpowiednich aktów wykonawczych wydanych na podstawie powołanej wyżej ustawy. W dacie wydawania zaskarżonej decyzji takim aktem wykonawczym było rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. z 2002 r. Nr 234, poz. 1974), wydane na podstawie art. 11 ust. 5 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Wymienione rozporządzenie normujące zasady orzekania o uszczerbku na zdrowiu zawiera tabelę, w której dla poszczególnych schorzeń przewidziane są określone wartości lub granice uszczerbku na zdrowiu.

Z uwagi na fakt, iż ocena stanu zdrowia ubezpieczonego wymagała wiadomości specjalnych, Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłego z zakresu właściwego dla rodzaju urazu doznanego przez ubezpieczoną, a mianowicie biegłych lekarzy specjalistów z zakresu ortopedii i neurologii.

W ocenie biegłych przebyty przez ubezpieczoną uraz spowodował u niej długotrwały uszczerbku na zdrowiu w rozmiarze 2%. Biegli uzasadnili swój wniosek rozpoznaniem urazem w postaci zwłknięcia prawego stawu barkowego z częściowym uszkodzeniem ścięgna mięśnia nadgrzebieniowego. Wskazali przy tym, że długotrwałym następstwem jest ograniczenie ruchomości w stawie barkowym prawym – ruchy zgięcia i odwodzenia powyżej 120°.

Stanowiąca załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. tabela uszczerbkowa w punkcie 109 wskazuje na bliznowaty przykurcz stawu barkowego w zależności od zaburzeń czynności stawu, który wiąże się dla prawej strony ciała z uszczerbkiem od 5 do 15%.

Sąd zadał więc biegłym pytanie o wskazany przez nich uszczerbek 2%, który leży poza tym przedziałem. W opinii uzupełniającej biegli podali, że ich ocena poniżej progu 5% wynika z dyskretnego charakteru ograniczenia zgięcia, przy prawidłowych pozostałych ruchach i braku zaniku mięśni. Biegli skorzystali z możliwości, jaką daje im § 8 ust. 3 rozporządzenia, zgodnie z którym można ustalić stopień stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w procencie niższym lub wyższym od przewidywanego w danej pozycji, w zależności od różnicy występującej między ocenianym stanem przedmiotowym a stanem przewidzianym w odpowiedniej pozycji oceny procentowej.

Ani ubezpieczona, ani organ rentowy nie złożyli zarzutów do opinii biegłych.

Opinię Sąd ocenił jako jasną, pełną i spójną, a jej wnioski są logicznie skorelowane z rozpoznaniem. Opinia odnosi się do przesłanek, które należy wziąć pod uwagę przy ocenie ustalania uszczerbku na zdrowiu zgodnie z rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania. Wnioski biegłych korespondują z wynikami przeprowadzonych badań opisanych w opinii. Powyższe, przy uwzględnieniu, że biegli to wysokiej klasy fachowcy o wieloletnim doświadczeniu klinicznym i specjalności odpowiedniej do schorzenia ubezpieczonej, przemawiało za uznaniem opinii za rzetelną i

wiarygodną. Dlatego też, Sąd w pełni podzielił stanowisko biegłych wyrażone w opinii, nie znajdując żadnych podstaw do jego zakwestionowania.

Opierając się na przyjętych dowodach, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w oparciu o art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)